

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

389.375

Szerző: SZ. a.

Cím: Hidvám

nélkül

Forrás: Az Ujság

Hely

Idő

"1918"

Személy

Pyr 918 II 30

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(C)

Hidvám nélkül.

(Alig két millió korona volt az évi bevétel.)

— Saját tudósítónktól. —

Szombaton, november 30-án éjszaka, pontban 12 órakor már nem kell megállni a hidak vámházai előtt, kigombolkozni az éjszaka hidegében, nagynehezen előkeresni két darab vas kétállérest és leszurkolni a hid- vagy az alagutvómot. Megszűnik az éjfél i időben a pesti polgárok bosszantása is, hogy ők csak akkor mehetnek át Budára, ha lefizetik a kétkrajczáros hidvámot, sok régi rossz viccznek vége lesz mert a mit évek óta követeltek, a hidvámok eltörlését, a népkormány e héten elrendelte és a rendelet szombaton éjszaka már érvénybe lép.

Ma délelőtt látogatást tettünk az állami hidak igazgatóságánál, hogy a változás történetéről érdeklődjünk. Sokat nem mondhattak. A vámszemélyzet egy részét, különösen az asszonyokat elbocsátják, a férfiakból pedig hidbiztosok lesznek, a kiknek az lesz a kötelességük, hogy a hidak karbantartásáról és rendjéről gondoskodjanak. Reminiszezenek a hidvám eltörléséhez nem fűződnek. A dunai hidak értéke százötven millió koronában van felbecsülve. A Lánchíd átalakítási költsége 5 millió és 100 000 koronába került, míg a Lánchíd fejének megerősítése 1,554.000 koronát emésztett fel.

A hidak és alagut évi bevétele, gyalogjáró utasok, kocsipénz és hárleti átalánvokkal együtt összesen 1.800.000 korona. A személyzeti és karbantartási kiadások 1.126.125 koronára rúgnak, míg a rendkívüli kiadások 1.712.000 koronát tesznek ki, a deficit tehát jelentékeny. A Hungária-úti új hid költségvetése egyelőre 1.500.000 koronában van felvéve és mire elkezdik a hid-építést, körülbelül tíz millióba fog kerülni.

Az alagut 1917. évi bevétele 121.590 korona és 82 fillér volt. A székesfővárosi közlekedési vállalat omnibuszai után 7500 korona évi átalányt fizet. Büntetésnépzek fejében pedig 75 korona 48 fillér gyűlt össze.

Szakember mondotta nekünk, hogy a hidvám eltörlésénél helyes lett volna a progresszívítás. Törölték volna el a gyalogjáró utasok

vámiát szállították volna le az egyfogatú kocsik vámiát, ellenben emelték volna fel 2-5 koronára az utomobílok és teherkocsik vámiát. Különösen a teherkocsik ellen van nagy panasz. Hogy rettenetesen ropogják az utburkolatot szélesben szécsüldanak át a hidon és hiába minden figyelmeztetés. Jövőre az Erzsébet- és Margit-híd utburkolatát ki kell cserélni.

A büntetésnépzek fogalma az állami hidaknál a következő: Sokszor meztártnik, hogy egy hirtelen rovanosodásnál a hidór kaszáljában több pénzt találunk mint a mennyi az átadott hidhárczák árfeke. Ezt e pénzt egyszerűen elköhozzák, mert egykét korona nem egn a hidaknál nem nagy ritkaság. Éppenként éppen a forradalom napján szolgálta be a hidak igazgatósága a Fánkőmontant a régi hádog és vöröcséz hidhárczákat és vashárczákat késriffetett helyettük. Ezeket most nagy a mezennek adták át, vagy egy rekeknek osztják el, hogy játsszanak velük. **Bücczelés a hidakon sokszor előfordult, tenni**

ellene nem lehetett semmit. Az olcsó örömet a hidvámolók is elnézték a közönségnek.

A Lánchídon csupa fiatalember és néhány nő teljesít szolgálatot. Az alagut bejáratánál ott aláltak a legöregebb vámszedőt, Oziégler Ferenczet. Hamisítatlan „ofner burger“, a hogy ő mondotta nekünk. Harminczhét év óta szolgál a hidak igazgatóságánál. Huszonegy évig a Lánchídon állott, tizenhat év óta az alagutnál van. Ma napi tíz korona fizetése van, borraivalról álmodni sem mer. Régebben, ha szolgálatban volt, napi négy koronát kapott és mert minden huszonegy óras szolgálat után egy nap pihenő volt, erre a napra a bőkezű állam már csak három koronát fizetett. Ezzel szemben igénye lesz havi 48 korona nyugdíjra. Hatalmasnak nem nevezhető fizetéséből nem takarított meg egy fillért sem, szerzett magának azonban tekintélyes reumát, a mely az alagut légvontatában alaposan elő-

veszi olykor. Megkérdeztük, van-e valami emléke a hidvámok idejéből, mire lemondóan felelte, hogy semmi más, mint a reumája. De azért szívesen szolgál tovább is, csak nem fogja megszokni tudni, hogy ne állítsa meg az alagut előtt a kocsikat. Ugy megszokta már ezt a reggel héttől másnap reggel hét óráig tartó szakadatlan ugrálást, hogy már nem is érez fáradságot. A végén kiderült, hogy egészen megelegetett ember. Mialatt mindezt megtudtuk tőle, legalább husz koci el ugrott, pénzt vett át, bázrajegyet adott át, vagy a visszatérő kocsiktól szedte el a félig elszakított czédulákat. Mindennek szombaton éjfélkor vége lesz s vége annak a boldog időnek is, a mikor a Margit-híd előtt azért álltak hosszú sorban a teherkocsik, mert a hidpénzt a kocsis pálinkára költötte el és nem akadt jószívű ember, a ki átsegítette husz állérjével a kocsit a hidon.

(SZ. a.)